

Rebecca Johnson

Julinka A JEJÍ ZVÍŘÁTKA

VÝPRAVA
DO ZOO

FRAGMENT

Julinka a její zvířátka

Výprava do ZOO

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rebecca Johnson
Julinka a její zvířátka – Výprava do ZOO – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

Někteří veterináři pracují v zoo	5
Veterináře občas potká zklamání	11
Veterinář musí udělat dobrý dojem	16
Veterinář by měl být vždy připraven	24
Zvířata v zoo toho hodně sní!	34
Veterináři musejí také jíst	45
Veterináři potřebují spoustu pomoci	54
Veterináři mají pár moc krásných úkolů	62
Veterináři se občas vyděsí	70

Rebecca Johnson

Julinka A JEJÍ ZVÍŘÁTKA

VÝPRAVA DO ZOO

ilustrace Kyla May

F FRAGMENT

*Věnováno mé úžasné sestře Narindě,
která zbožňuje pořádné dobrodružství
stejně jako já.*

X R

Text copyright © Rebecca Johnson, 2014
Illustration copyright © Kyla May Productions, 2014
Translation © Alžběta Kalinová, 2015
© Nakladatelství Fragment, 2015
ISBN 978-80-253-2472-1

Ahoj! Jmenuju se Julie. Je mi deset.
A jsem skoro veterinářka!

Vsadím se, že si říkáte, jak může být teprve desetiletá holka skoro veterinářka. Ale vlastně je to docela jednoduché. Moje mamka je veterinářka. Dívám se, jak pracuje, a pořád jí pomáhám. Vůbec to není tak těžké, víte...

Kapitola 1 Někteří veterináři pracují v zoo

Když jsem vešla do kuchyně, můj bráška Max rozhazoval snídani po celém stole.

„Co to děláš, Maxi?“ zeptala jsem se ho.

„Hraju si s jídlem,“ odpověděl.
„Mám nové cereálie, jmenujou se Dinokřupky. Jsou to maličtí dinosauři nacpaní vlákninou!“

Jenom jsem zakroutila očima. Nejspíš viděl Dinokřupky v reklamě a přemluvil mamku, aby mu je koupila.

„Copak těch dinosaurů nemáš dost?“

To je musíš i jíst?“ zabručela jsem trochu podrážděně.

„Tobě máma taky nějaké koupila,“ oznámil mi a dál si hrál s ještěry.

Povzdechla jsem si a otevřela spíž. Jako by záleželo na tom, jaký tvar mají snídaňové křupky.

„Páni, Zookřupky!“ vypískla jsem. Vypadaly jako malá roztomilá zvířátka ze zoo. Otočila jsem krabici, abych si ji prohlédla, a vtom jsem si toho všimla: ***Chceš si na jeden den vyzkoušet práci ošetřovatele v zoo?*** Soutěž, ve které se dá vyhrát jeden den po boku skutečného ošetřovatele.

Nahlas jsem přečetla pravidla soutěže: „Napiš nejvýše pětadvaceti slovy, proč by z tebe byl skvělý ošetřovatel.“

Rychle jsem z kapsy vytáhla svůj zápisník. Než se stanu veterinářkou,

budu muset nasbírat zkušenosti se všemi možnými zvířaty. Tohle je přesně to, co potřebuju!

Zatímco jsem si sepisovala pár nápadů, přišla k nám moje nejlepší kamarádka Zuzka, která bydlí hned vedle.

„Zuzi, chystám se vyhrát jednu soutěž, abych se mohla na jeden den stát ošetřovatelkou v zoo! A jestli vyhraju, budu si s sebou moct vzít i kamarádku!“ Ukázala jsem jí krabici s cereáliemi.

„To je super!“ nadchla se Zuzka. „Na to by ses skvěle hodila, Juli. Už jsi skoro veterinářka, takže bys tam byla určitě užitečná.“

„A představ si všechna ta zvířata, která budou potřebovat upravit, Zuzi.“

Zuzka se zamračila. „No, nevím jistě, jestli bych chtěla česat třeba tygra...“

Rozesmála jsem se. „K tygrům nás asi nepustí. Ale jestli se jednoho dne chceš stát světoznámou cvičitelkou a chovatelkou, budeš si muset zvyknout i na náročnější zvířata.“

„Dovedeš si představit, jaká by to byla zábava?“ vydechla Zuzka.

„Já vím, teď už musíme jenom vyhrát. Můžeme se přihlásit, kolikrát budeme chtít, jenom je potřeba s každou přihláškou poslat jeden čárový kód od cereálií Křup. Max i já máme každý jednu krabici, takže se rovnou můžeme přihlásit dvakrát!“

Hned jsme začaly pracovat na naší přihlášce o pětadvaceti slovech.

„Jak ti zní tohle?“ zeptala jsem se po chvíli.

SOUTĚŽ JE DEN OŠETŘOVATELEM:

Je mi deset let a jsem skoro veterinářka. Vím toho už spoustu o domácích zvířatech, ale opravdu moc se chci něco naučit i o zvířatech v zoo.

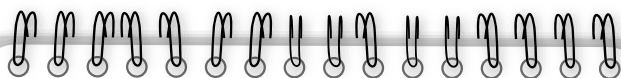
„To zní dobře,“ kývla Zuzka. „A kolik to má slov?“

Spočítala jsem to. „Dvacet sedm.“

Obě jsme se na to podívaly. „Tady bys mohla vynechat to už. Tím bychom si ušetřily jedno slovo.

A možná by stačilo napsat, že je ti deset místo deset let a vynechat ještě to i. Tak by nám ještě jedno slovo zbylo. Co třeba prosím?“

„Perfektní,“ souhlasila jsem a změnila to.

SOUTĚŽ JEDEN DEN OŠETŘOVATELEM:

Je mi deset a jsem skoro veterinářka. Vím toho spoustu o domácích zvířatech, ale opravdu moc se chci něco naučit o zvířatech ze zoo. Prosím!

Pak jsme vyplnily obě přihlášky a odnesly je na poštu do vedlejší ulice.

A pak nám nezbývalo než čekat... a jíst spoustu křupek.